

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 46/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 37/2015 z 29. apríla 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 54/2015 z 3. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 S 37/2015 z 29. apríla 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 54/2015 z 3. mája 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa žalobou podanou na krajskom súde domáhala proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky ako žalovanému preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia č. 1100301/1/515974/2014/5014 z 24. novembra 2014 o potvrdení rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica č. 9601401/5/4201006/2014/Lk z 11. septembra 2014, ktorým bol sťažovateľke vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2012 v sume 6 965,76 €. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Na základe odvolania sťažovateľky bol napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdený.

Sťažovateľka vytkla, že krajský súd nevykonal dôkazy, ktoré boli z jej strany navrhnuté, a nedostatočne odôvodnil svoje závery a najvyšší súd sa vôbec nezaoberal jej odvolacími dôvodmi. V značnej časti odôvodnenia sťažnosti (takmer na deviatich stranách) zopakovala väčšinu znenia svojho odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Poukázala taktiež na to, že napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu vykazujú znaky arbitrárneho rozhodnutia a vo veci *„nebol skutkový stav zistený správne a úplne a... bola použitá taká interpretácia právnych predpisov, ktorá je neudržateľná a v rozpore s ústavnými princípmi...“*.

Sťažovateľka uviedla, že *„Všeobecné súdy... so zásadnými otázkami nastolenými sťažovateľom sa vysporiadali len formálne a jednostranne obhajovali závery správnych orgánov bez toho, aby výsledok konfrontácie záverov žalovaného a záverov sťažovateľa predstavili zákonne konformným spôsobom. Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú navyše nezrozumiteľné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.“*

Sťažovateľka vytkla aj to, že krajský súd a najvyšší súd nedali presvedčivú odpoveď na ňou nastolené podstatné otázky, v napadnutých rozsudkoch použili príliš formalistický výklad príslušných zákonných ustanovení a nedôsledne aplikovali príslušné právne normy na posudzovaný prípad.

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol nasledovne:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/54/2015 zo dňa 03.05.2016 o potvrdení rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/37/2015-56 zo dňa 29.05.2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. Ústavy SR a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/37/2015-56 zo dňa 29.05.2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. Ústavy SR a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/54/2015 zo dňa 03.05.2016 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/37/2015-56 zo dňa 29.05.2015 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,80 € a túto poukázať jeho právnenému zástupcovi na účet vedený vo VÚB a.s., pobočka Dolný Kubín č. účtu: 121948332/0200, VS: 95115.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka vo veci nepodala dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd vo svojom rozsudku uviedol nasledovné:

„Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že o výsledku daňovej kontroly vyhotovil správca dane protokol zo dňa 18.07.2014, ktorý bol daňovému subjektu - žalobcovi doručený dňa 24.07.2014 spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteným skutočnostiam. Vyjadrenie bolo zaslané dňa 07.08.2014 elektronicky v lehote určenej vo výzve na vyjadrenie. Vo vyjadrení daňový subjekt opísal priebeh daňovej kontroly a uviedol svoje pripomienku k vykonanej kontrole. Dňa 10.09.2014 sa konateľ spoločnosti žalobcu dostavil na Daňový úrad Banská Bystrica za účelom prejednávania uvedených pripomienok. Podľa daňového úradu konateľ nepredložil žiadne nové dôkazy, ako tie, ktoré už boli predložené počas daňovej kontroly. Správca dane je povinný v zmysle § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. vydať do 15 dní rozhodnutie o vyrubení dane a z toho titulu vydal dňa 11.09.2014 rozhodnutie č. 9601401/5/4201006/2014/Lk, ktorým daňovému subjektu žalobcovi vyrubil rozdiel dane v sume 6.965,76,- € na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2012. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol vo svojom rozhodnutí č. 1100301/1/515974/2014/5014 zo dňa 24.11.2014 tak, že rozhodnutie č. 9601401/5/4201006/2014/Lk potvrdil.

Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických a relevantných právnych záverov obsiahnutých

v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na nasledovné skutočnosti a odvolací súd uvádza nasledovné právne posúdenie veci:

1. Pokiaľ ide o manká a škody presahujúce prijaté náhrady vo výške 1.001,56 €, škody na rastlinách, k tomu žalovaný uviedol, že v prípade zúčtovaných mánk a škôd vo výške 10.001,56 € sa nejedná o škodu vzniknutú v dôsledku živelnej pohromy. Pokiaľ došlo k prirodzenému úbytku tovaru v dôsledku nepriaznivého počasia, kontrolovaný daňový subjekt bol povinný podľa najvyššieho súdu výšku takéhoto úbytku tovaru preukázať, resp. odôvodniť ekonomicky odôvodnenou normou úbytkov tovaru podľa § 21 ods. 2 písm. e/ zákona o dani z príjmov, čo však nepreukázal. Náklady na škodu vzniknuté na rastlinách a ostatnom záhradníckom materiály vo výške 10.001,56 € nie sú daňovými výdavkami podľa § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov, pretože tieto náklady neboli preukázateľne vynaložené kontrolovaným daňovým subjektom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov. Správca dane oprávnene v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov zvýšil základ dane o sumu 10.001,56 €, t.j. o nepreukázané náklady na škody vzniknuté na rastlinách a ostatnom záhradníckom materiály. Manká a škody presahujúce prijaté náhrady vo výške 10.001,56 € na škody uplatnené žalobcom v daňových výdavkoch roka 2012 sa nevzťahuje ustanovenie § 19 ods. 3 písm. g/ zákona č. 595/2003 Z. z., pretože v tomto prípade nejde o škody vzniknuté živelnou pohromou, ani o škody spôsobené neznámym páchatelom. V zmysle § 21 ods. 2 písm. e/ zákona č. 595/2003 Z. z. manká a škody možno považovať za daňové výdavky v prípade, že dochádza k stratnému v maloobchodnom predaji na základe ekonomicky odôvodnených noriem úbytkov tovaru daňovníkom, čo však nepreukázal. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že daňový subjekt odmietol uznať daňový výdavok žalobcu s odôvodnením, že žalobca nemal vypracovanú internú smernicu o prirodzenom úbytku živého tovaru, sa nezakladá na pravde. Žalovaný v rozhodnutí vysvetlil dôvod, prečo neuznal náklady - škodu vzniknutú na rastlinách a ostatnom záhradníckom materiály vo výške 10.001,56 €, lebo nie sú daňovým výdavkom podľa § 21 ods. 2 písm. e/ zákona č. 595/2003 Z. z.

2. K tvorbe rezerv neuznanej za daňový výdavok vo výške 307,- € - rezerva na súdne poplatky, žalovaný v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že podľa § 21 ods. 2 písm. j/ zákona

o dani z príjmov, daňovým výdavkom nie je tvorba rezerv a tvorba oprávnených položiek s výnimkou podľa § 20. Ustanovenie § 20 ods. 9 zákona o dani z príjmov určuje prípady, kedy je možné tvorbu rezerv považovať za daňový výdavok. Avšak do daňových rezerv nespadá tvorba rezervy na súdne poplatky. Správca dane aj žalovaný podľa najvyššieho súdu, teda oprávnene v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov zvýšil základ dane o súdne poplatky vo výške 307,- €, t.j. o sumu, ktorú nemožno podľa zákona o dani z príjmov zahrnúť do daňových výdavkov z dôvodu jej vecnej a časovej príslušnosti s rokom 2013.

3. K rozdielu, o ktorý odpisy hmotného majetku uplatneného v účtovníctve prevyšujú daňové odpisy tohto majetku, Prístrešok OJ Topolčany, zistenie správcu dane vo výške 1.249,- €, žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že prístrešok OJ Topolčany je samostatným stavebným objektom, je pevne spojený so zemou, je zastrešený, je pripojený na elektrickú energiu (t.j. na inžiniersku sieť), na uvedený objekt bolo vydané stavebné povolenie a kolaudačné rozhodnutie. Tento prístrešok spĺňa všetky znaky budovy, a to podľa ustanovenia § 43 Stavebného zákona, § 43a ods. 2 Stavebného zákona, ako aj podľa § 2 písm. b/ Opatrenia Štatistického úradu SR č. 128/2000 Z. z. Podľa § 26 ods. 1 zákona o dani z príjmov mal kontrolovaný daňový subjekt zaradiť v prvom roku odpisovanie hmotného majetku - Prístrešok OJ Topolčany do odpisovej skupiny podľa prílohy č. 2 Opatrenia Štatistického úradu SR č. 128/2000 Z. z. v nadväznosti na § 1 ods. 2, 3 a § 2 tohto opatrenia mal Prístrešok OJ Topolčany zaradiť ako budovu pod kód 125 - Priemyselné budovy a sklady podľa bližšej špecifikácie pod kód 1252 - Nádrže, silá a sklady (pod tento kód sú zahrnuté skladovacie priestory). V prílohe č. 1 zákona o dani z príjmov sú budovy zaradené do odpisovej skupiny 4 s dobou odpisovania 20 rokov. Prístrešok OJ Topolčany mal byť teda zaradený do odpisovej skupiny 4 a odpisovaný 20 rokov, t.j. ročný odpis zo vstupnej ceny 37.473,35 € predstavuje 1.874,- €. Rozdiel medzi odpisom uplatneným kontrolovaným daňovým subjektom (3.123,- €) a odpisom vypočítaným správcou dane (1.874,- €) vo výške 1.249,- € správca dane oprávnene v súlade s § 26 ods. 1 a § 27 ods. 2 zákona o dani z príjmov vyčíslil ako pripočítateľnú položku k základu dane a zároveň zvýšil základ dane o sumu 1.249,- € v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov.

Žalobca zaradil prístrešok do odpisovej skupiny 3, s dobou odpisovania 12 rokov (položka 3 2, KP 25.11.10 - Montované budovy z kovov, ak nie sú samostatnými objektmi pripojenými na inžinierske siete), a je názoru, že oceľový prístrešok sa nemôže považovať za budovu a už vôbec nie za nádrž, silo, ani sklad a nie je napojený na inžinierske siete. S názorom žalobcu najvyšší súd nesúhlasí, žalovaný a aj krajský súd sa dostatočne vysporiadali s uvedenou námietkou a najvyšší súd dodáva, že zaradenie majetku do odpisových skupín sa vykonáva podľa prílohy k zákonu č. 595/2003 Z. z.:

- KP - kód klasifikácie produkcie - vydaný vyhláškou Štatistického úradu SR č. 632/2002 Z. z., ktorý je rozhodujúci na zaradenie hmotného majetku do odpisovej skupiny.

- KP - kód klasifikácie stavieb - vyhlásený opatrením ŠÚ SR č. 128/2000 Z. z. ktorým sa vyhlasuje klasifikácia stavieb.

Podľa názoru najvyššieho súdu platí pravidlo, že budova sa zaradí do odpisovej skupiny podľa jej využitia, a pri viacerých činnostiach rozhoduje tá, ktorá zaberá najväčšiu úžitkovú plochu. Definovanie budov upravuje opatrenie, ktorým sa vyhlasuje Klasifikácia stavieb - Opatrenie č. 128/2000 Z. z.

Najvyšší súd ďalej poukazuje, že predmetný prístrešok spĺňa všetky znaky budovy podľa § 43, § 43a ods. 2/ stavebného zákona a Opatrenia Štatistického úradu SR č. 128/2000 Z. z., ktorým sa vyhlasuje Klasifikácia stavieb. Podľa § 1 ods. 2 predmetom klasifikácie stavieb sú stavby typov - a/ budovy, b/ inžinierske stavby. Podľa § 1 ods. 3, typy stavieb podľa ods. 2 sa podrobnejšie členia na oddiely, skupiny a triedy. Podľa § 1 ods. 4 stavby sa klasifikujú podľa účelu ich hlavného využitia. Hlavné využitie stavby sa určuje percentuálnym podielom účelu využitia úžitkovej plochy stavby. Prístrešok žalobcu ma zastavanú plochu 253 m², úžitkovú plochu 253 m², obostavaný priestor 1.012 m², výšku hrebeňa 5 m, rozmer prístrešku 18,00 x 32,14 m a 14,10 x 39,70 m, čím spĺňa znaky budovy. Prístrešok žalobcu sa neradí ani medzi drobné stavby, pretože drobnými stavbami podľa stavebného zákona sú stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu, a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie a to: a/ prízemné stavby, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 25m² a výška 5 m, napríklad kôlne, práčovne, letné kuchyne, prístrešky, stavby športových zariadení a b/ podzemné stavby, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 25m² a hĺbka 3 m, napríklad pivnice, žumpy, je napojený na elektrickú energiu. Žalobca

teda podľa § 26 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. mal prístrešok OJ Topoľčany do odpisov skupiny podľa prílohy č. 2 Opatrenia Štatistického úradu SR č. 128/2000 Z. z. v spojení s § 1 ods. 2, 3 a § 2 tohto opatrenia zaradiť ako budovu pod kód 125 - Priemyselné budovy a sklady, podľa bližšej špecifikácie pod kód 1252 Nádrže, silá a sklady (pod tento kód sú zahrnuté skladovacie priestory).

4. K rozdielu, o ktorý odpisy hmotného majetku uplatneného v účtovníctve preyšujú daňové odpisy tohto majetku, byt č. 15 Žilina, zistenie správcu dane vo výške 5.914,- €, žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že kontrolovaný daňový subjekt postupoval v rozpore s ustanovením § 2 písm. i/ a § 22 ods. 1 zákona o dani z príjmov pri zahrnutí odpisu z majetku - bytu č. 15 Žilina do daňových výdavkov, pretože tento majetok neslúži na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov. Kontrolovaný daňový subjekt podľa odvolacieho súdu nepreukázal, ani ním deklarovany zámer uvedený byt v budúcnosti prenajať alebo predat'. Správca dane neuznal odpis z majetku - byt č. 15 Žilina ako výdavok, ale nie z dôvodu, že tento výdavok v kontrolovanom zdaňovacom období nemal adekvátny príjem. Správca dane tento výdavok neuznal preto, že kontrolovaný daňový subjekt si uplatnil odpis z majetku, ktorý evidoval v účtovníctve, ale nevyužíval ho na dosahovanie príjmov ani v kontrolovanom zdaňovacom období, ani nepreukázal, že by príjem z tohto majetku mohol plynúť v budúcich zdaňovacích obdobiach. Správca dane oprávnene v súlade s § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov neuznal odpis majetku - bytu č. 15 Žilina, pretože tento náklad nebol preukázaný a následne v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov zvýšil základ dane o sumu 5.914,- €. Žalobca si uplatnil odpis z majetku, ktorý evidoval v účtovníctve, ale nevyužíval ho na dosahovanie príjmov v kontrolovanom zdaňovacom období a ani nepreukázal, že by príjem z tohto majetku mohol plynúť v budúcich zdaňovacích obdobiach. Tiež nepreukázal svoje tvrdenie o snahe prenajatia alebo predaja predmetného bytu.

5. K miliónovému poisteniu - 1.505,06 Eur žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že daňový subjekt zaúčtoval na ťarchu účtu 548043 - Poistenie osôb prepravovaných MV poistné vo výške 1.505,06 €. Jedná sa o úhradu poistného plateného na základe rámcovej poistnej zmluvy č. 931-460086 o miliónovom poistení osôb prepravovaných motorovým vozidlom, uzatvorenej s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. V zmysle všeobecných poistných podmienok platných pre toto poistenie je

poistníkom fyzická alebo právnická osoba, ktorá uzavrela s poisťovateľom poisťnú zmluvu a poisteným je akákoľvek fyzická osoba prepravovaná motorovým vozidlom, ku ktorému bolo poistenie dojednané. V zmysle § 2 písm. i/ a § 19 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov uvedené komerčné poistenie nemožno zahrnúť do daňových výdavkov. Správca dane a žalovaný preto podľa názoru odvolacieho súdu postupoval v súlade s § 19 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov, keď zvýšil základ dane o zaplatené komerčné poistenie vo výške 1.505,06 €.

6. K technickému zhodnoteniu [REDAKOVANÉ] - 18.616,29 € žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že kontrolovaný daňový subjekt zaúčtoval na ľarchu účtu 511011 - Opravy stavieb faktúru 201201007 zo dňa 19.07.2012 od dodávateľa [REDAKOVANÉ]. Na základe vykonaných prác a použitého materiálu pri stavebných prácach na [REDAKOVANÉ] správca dane dospel k záveru, že sa jednalo o technické zhodnotenie objektu a nie opravu. Kontrolovaný daňový subjekt postupoval podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 2 písm. j/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov pri zahrnutí nákladov na technické zhodnotenie budovy do daňových výdavkov, pretože nepreukázal, že sa jedná o opravy a nie o technické zhodnotenie budovy. Správca dane preto oprávnene, v súlade s § 2 písm. i/ Zákona o dani z príjmov neuznal náklady na technické zhodnotenie budovy [REDAKOVANÉ] v sume 18.616,29 € v daňových výdavkoch, pretože tento náklad nebol preukázaný a následne v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov zvýšil základ dane o sumu 18.616,29 €. V nadväznosti na § 19 ods. 3 písm. a/ zákona o dani z príjmov bolo potrebné zvýšiť základ dane kontrolovaného daňového subjektu o odpisy prislúchajúce k technickému zhodnoteniu hmotného majetku - budovy [REDAKOVANÉ] o sumu ročného odpisu vo výške 931,- €.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a teda rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/37/2015-56 zo dňa 29.04.2015, na základe ktorých bolo potrebné žalobu zamietnuť a predmetný rozsudok krajského súdu potvrdiť.“

Skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené riadne a presvedčivo, rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľky, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Sťažovateľka opakovane, aj keď rôznymi spôsobmi formulácie, vo svojej sťažnosti poukazuje na arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť napadnutých rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu, na nedôslednú aplikáciu príslušných právnych noriem, avšak uvedené tvrdenia sú len všeobecného charakteru bez toho, aby boli podložené konkrétnymi skutočnosťami a relevantnou argumentáciou. Na ňou predstreté argumenty v podanom odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu, väčšinu obsahu ktorého (odvolania) uviedla aj v sťažnosti predloženej ústavnému súdu, kvalifikovane a relevantne reagoval najvyšší súd ako súd odvolací, a tak nemožno súhlasiť s tvrdeniami sťažovateľky o neodôvodnenosti a arbitrárnosti jeho rozsudku. Ústavný súd teda vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie jej práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2017